

Diepzinnig bezig

Van Roland Smulders verschenen eerder:

Een spoor van Adam, roman

Geef mij de schuld, roman

Parels en draken, columns

Weg naar de vrijheid, roman

Bij deze dan, columns

Gewoon anders, verhalen

De stoel van Fred, verhalen

Ze doen het er gewoon om, columns

Palabinda, verhalen

Raar blijft het, columns

Tegen het licht, columns

Ik bedoel maar, columns

Het is maar hoe je het bekijkt, columns

Corona en andere ongemakken, columns

Geen zorgen, columns

Met het oog op Oisterwijk, columns

Luis in de pels, columns

Diepzinnig bezig

Roland Smulders

Schrijver: Roland Smulders
Coverontwerp: Roland Smulders
ISBN: 9789464350647
© 2021 Roland Smulders

Luizenstreek

Mijn televisie heeft YouTube. Ik zal het niet hebben over de interessante documentaires die ik met een druk op de afstandsbediening kan oproepen, maar het betekent wel dat ik niet altijd als eerste op de hoogte ben van actuele gebeurtenissen. Dat de volgelingen van Donald Trump het Capitool hebben bestormd bijvoorbeeld. Ik had er geen idee van tot het moment dat ik weer schakelde om het programma 'Op1' te zien. En toen ik het eenmaal wist, werd duidelijk dat ik mijn column over een toch best vreedzame wisseling van de wacht in Washington met een gerust hart in de prullenbak kon kieperen. Vreedzaam is duidelijk niet de weg die Trump in gedachten heeft en diep in mijn hart heb ik dat natuurlijk altijd al geweten.

Hoe het afloopt? Wie het weet, mag het zeggen. Maarten van Rossum lijkt zich geen zorgen te maken. Zelf ben ik daar niet zo zeker van. De beslissing Joe Biden aan te wijzen als winnaar is alvast uitgesteld en Trump is gek genoeg om dan ook maar meteen helemaal voor de dictatoriale aanpak te kiezen. Gewoon roepen dat het land wordt aangevallen en de democratie die toch niet werkt even aan de kant schuiven. Collega Erdogan heeft het goede voorbeeld gegeven en er staan ruim zeventig miljoen Amerikanen klaar om die stap toe te juichen. Met het nodige geweld desnoods, want een echte patriot kan daar niet slapen zonder een pistool op het nachtkastje. Het zou mooi zijn als de machtsoverdracht vanaf nu gaat zoals eigenlijk de bedoeling is, maar na de beelden van een vrouw die in het Capitool wordt neergeschoten, houd ik er zelfs rekening mee dat morgenvroeg de tanks door de straten van de Amerikaanse hoofdstad rijden. Maarten zal het

er wel niet mee eens zijn, maar daar ligt Trump weer niet wakker van.

Waar ik ook niet zeker van ben, is de vraag of wij het in Nederland ook kunnen meemaken dat het parlement onder de voet wordt gelopen door opgehitste demonstranten die denken het land een dienst te bewijzen. Gekken hebben wij inmiddels ook genoeg. Er hoeft maar iemand op te roepen Wybren van Hage een handje te helpen bij het heroveren van de vrijheid en de lont zit in het kruit met alle akelige gevolgen van dien. Niet vergeten dat wij binnenkort naar de stembus mogen en stemmen stelen zal hier volgens die heethoofden ook wel kunnen. Lodewijk Asscher en Jesse Klaver mogen verder dromen van een linkse heilstaat, ik krijg steeds meer het bange voorgevoel dat de harde kern van Nederland daar geen boodschap meer aan heeft.

Maar goed, ik ben door de luizenstreek van Trump wel gedwongen om nog even snel een nieuwe column over hem te schrijven. Een column zonder vergoelijkende woorden over een man die probeerde de kant van de gewone Amerikaan te kiezen, want daar staat mijn hoofd nu dus echt niet naar. Hij heeft het er zelf naar gemaakt.

Weinig overtuigend

Vandaag moet ik kiezen tussen Jort Kelder die ongenadig en volkomen terecht de oren gewassen krijgt door de Amerikaanse ambassadeur en Lodewijk Asscher die bij Margriet van der Linden aan tafel mag komen uitleggen waarom hij zich de aangewezen persoon vindt zijn Partij van de Arbeid bij de komende verkiezingen voor de Tweede Kamer naar de overwinning te leiden. Veel moeite kost het mij niet. Jort zien lijden vind ik topamusement, maar verder kan ik er weinig mee en Lodewijk heeft wel wat extra aandacht nodig.

Wat de beste man met zijn optreden wil bereiken, is mij een raadsel. Met zijn door het rapport over de toeslagenaffaire – laat ik het vriendelijk zeggen – behoorlijk gedeukte imago kan hij zich toch onmogelijk beschouwen als de gedroomde kandidaat? Margriet kan heel vervelend uit de hoek komen als zij haar dag heeft. En voor het geval dat zij die dag heeft gemist, zit tegenover Lodewijk gerenommeerd journalist Sven Kockelman te wachten op zijn kans. Je moet heel goed zijn om in die situatie met zelfvertrouwen overeind te blijven. Iets wat ik deze keer niet van Lodewijk kan zeggen. Hij verzandt meteen al in het moeras van de eerste vraag en komt er niet meer uit.

Lodewijk was ooit de hoop van een geplaagde partij. Ik heb gezien hoe Matthijs van Nieuwkerk en Felix Rottenberg de rode looper al voor hem uitrolden toen Lodewijk als wethouder in Amsterdam zelf niet eens op het idee was gekomen een landelijke politicus te worden. Lodewijk heeft de verwachtingen echter niet kunnen waarmaken. De regeringsverantwoordelijkheid bracht de PvdA aan de rand van de afgrond en behalve Lodewijk zelf gelooft inmiddels

helemaal niemand meer in zijn verhaal dat hij de enige echte oppositieleider is. Hij heeft soms zijn nut als er een meerderheid nodig is, maar dan heb je het wel gehad. De toeslagenaffaire is niet meer dan de laatste nagel.

De verdediging van Lodewijk tegen de gecombineerde aanval van Margriet en Sven blijft steken in een weinig overtuigend verhaal over een systeem dat hij zo graag wil veranderen en over diepe spijt omdat hij niks deed met smekende brieven vol horrorverhalen van gemangelde ouders. Ik wil hem graag geloven, maar het wakkert alleen mijn verontwaardiging aan. Ging het maar alleen om een paar slecht gelezen brieven. Is er onder zijn verantwoordelijkheid niet bepaald dat mensen met een uitkering keihard moeten worden aangepakt? Nu nog krijgen die mensen te maken met de meest draconische represailles in het geval van de kleinste misstap. Het mag natuurlijk, maar kom dan alsjeblieft niet aan met het kulverhaal dat je zo graag de verzorgingsstaat met een overheid vol mededogen wilt herstellen. Margriet en Jort trappen er misschien in, maar Sven en ik weten wel beter.

Een ander behangetje

Door alle ellende met corona en met de plotseling ijverig de passie prekende vos in het Witte Huis hebben andere onderwerpen het moeilijk om aan bod te komen. Bij het doornemen van het nieuws, krijg ik sterk de indruk dat het leven tegenwoordig alleen nog bestaat uit voetbal, Trump en de oprukkende Britse variant van het virus. In die volgorde, wat het allemaal nog erger maakt in mijn ogen. Ik moet mijzelf een muisvinger scrollen om bij het bericht te komen over de familie Meiland, die de boerderij in Hengelo moet verlaten vanwege het niet goed lezen van het plaatselijke bestemmingsplan. Vervelend is dat, want voormalig kasteelheer Martien had net zijn behang met tijgerprintje op de muur zitten.

Daar kan John de Mol weer een leuke serie over maken, denk ik meteen. De wereld snakt naar klein leed. Grote gebeurtenissen hebben wij even genoeg gehad. Er moet een huis gevonden worden waarop de familie Meiland zich creatief kan uitleven. Martien moet op zoek naar een behangetje dat past bij de lampenkapjes. Problemen die in het niet vallen in vergelijking bij file rijdende ambulances en zich uitlevende patriotten. Moeilijkheden die met wat goede wil nog op te lossen zijn, zelfs door een beroepschaoot zoals Martien. Daar krijgen wij namelijk een goed gevoel bij. Als het hem lukt grip op het leven te krijgen, dan moeten wij er ook in kunnen slagen. Gelukkig maar dat John er ook zo over schijnt te denken. Vlak onder het bericht over de gedwongen verhuizing lees ik al dat er een nieuwe serie over de familie in de pijlpijn zit. Heel goed, John. Vooral doorgaan. Als het ons

dan al niet lukt de echte problemen onder controle te krijgen, dan tekenen wij wel voor een wereld die simpeler is.

Mag het dan meteen een wereld met iets minder nadruk op sport zijn? Als wij dan toch in het proces zitten van het vormgeven van een betere wereld. Ik hoef niet te weten welke spelers de voetbalclub van Emmen heeft aangekocht. Sterker nog: ik wil het helemaal niet weten. In de afleveringen over de familie Meiland heb ik Martien nog nooit iets zien doen wat in de verste verte met sport in verband kan worden gebracht en dat feit is veelzeggend. Je hebt geen sport nodig om het ver te schoppen. Hij ligt niet wakker van wat de voetbalclub in Emmen doet en waarschijnlijk ook niet van de vraag of een Nederlandse turnster er verstandig aan doet de deelname aan de Olympische Spelen in de waagschaal te stellen omdat zij haar trainer ondanks alle kritiek zo'n fijne kerel vindt. Er zijn belangrijkere dingen in het leven. Martien moet op zoek naar een ander behangetje.

Ondernemersbloed

Een deel van mijn woonplaats Oisterwijk zat laatst plotseling zonder stroom. Het deel waar ik woon. Dat maakte het vervelend voor mij. Zeker omdat ik van het ene moment op het andere in het donker onder een ijskoude douche stond. Op zulke momenten wordt mijn gevoel voor humor behoorlijk op de proef gesteld.

In mijn ogen zijn er dingen waarop ik onder alle omstandigheden moet kunnen rekenen. Dat er stroom is bijvoorbeeld. Of dat de leverancier in elk geval zorgt voor een snel herstel van de normale situatie. In de keten kan soms een zekering doorbranden, maar het hoeft geen halve dag te duren om er wat aan te doen. Het zal toch niet zo zijn dat Enexis eerst een uitzendbureau moet bellen met de vraag even een monteur te sturen.

Wat ik ook heel erg vind, zijn overwegen die gesloten blijven, omdat ergens in de buurt een trein met pech staat te wachten. Vermoedelijk op de monteur die net op weg is om de stroomstoring van Enexis op te lossen. Het tekort aan vakmensen wordt pijnlijk geïllustreerd. Dat krijg je er nu van als je iedereen gaat omscholen voor de zorg en het onderwijs. Gestrande treinen zijn sowieso geen uitzondering meer. Het zal wel te maken hebben met de privatisering van het vervoer over het spoor. De marges zijn flinterdun en een berekenende vervoerder komt dan snel in de verleiding te beknibbelen op het onderhoud. Heel begrijpelijk, maar dan moeten die vervoerders hun kapotte materieel niet in Oisterwijk parkeren.

Er zijn overigens Oisterwijkers die er heel anders over denken. Gestrande treinen zijn heel effectief als middel tegen voorbij razende treinen. Als die Oisterwijkers aan de goede

kant van het spoor wonen, kunnen zij er zelfs mee leven dat de overwegen tot onneembare barrières worden.

De goede kant van het spoor is ook de kant waar de mensen beduidend minder last hebben van stroomuitval. De kant waar de essentiële winkels gewoon open zijn. Ik kan er vanaf mijn kant naar kijken en afwegen of de nood hoog genoeg is voor een omweg via de tunnel bij het station.

Bij de kroegen verdringen de klanten zich voor de tot afhaaloket omgetoverde deuropening. Het heeft iets raars, maar dat zal wel aan mij liggen. Misschien moet de winkelier bij wie ik mijn rookwaren koop ook de kopjes uit de kast halen en zich horeca noemen. Samen wachten wij dan op een rustig moment. Op die manier werden in Oisterwijk vroeger van onder de toonbank ook spullen verkocht tegen de regels in. Ondeugende grammofonplaten en pijptabak. Stroom of geen stroom. Ondernemersbloed kruipt waar het niet gaan kan.

Alweer iets

Bij de presentatie van het onderzoeksrapport over de toeslagenaffaire moest ik laatst toch wel even hartelijk lachen. De redactie van 'Het Journaal' had een verslaggever bij een van de slachtoffers op de bank gezet voor de menselijke invalshoek en dat levert vaak leuke resultaten op. 'Wat valt je op?', vroeg de uitzendkracht. Wel, dat hij wel erg dicht op het nieuws zat. Dat viel mij als eerste op. Nog dicht er en de arme vrouw had het volste recht aangifte te doen. Geen anderhalve meter en geen mondkapje te bekennen. Alsof er heel even geen coronavirus bestond.

Er is mij tijdens de winterstop trouwens meer opgevallen. Breng Astrid Joosten en Paul de Leeuw in contact met iemand die positief getest is – later blijkt misschien dat het Sinterklaas is geweest – en je krijgt Jeroen Pauw terug op het oude nest. Omdat het een bijzondere aflevering was, mochten Diederik Gommers en Ernst Kuipers deze keer gezellig samen aanschuiven. Toptelevisie en nog leerzaam ook. Het tegendeel van leeg volksvermaak. Minister Arie Slob kan er niks negatiefs van zeggen. Natuurlijk laat ik mij vaccineren zodra de uitnodiging daartoe in de bus valt. Krijg ik dan ook zo'n plaatje met een neptattoo van Diederik? En graag ook een sticker voor op mijn fietstas. Zoiets schiept pas verbondenheid. De overdonderde intensivist vermoedde een jaar geleden vast niet dat hij het middelpunt van een merchandise hausse zou worden. Het zal niet bovenaan zijn lijstje met goede voornemens hebben gestaan.

Bij de concurrentie zat Joost Eerdman's ondertussen zijn nieuwe partij JA21 te verkopen. Een partij voor rechtse mensen, maar dan zonder viruswappies en andere complotdenkers. Na alle eerdere ervaringen met dergelijke

partijen leg ik alvast pen en papier klaar. Of het aan de politieke kleur ligt, weet ik niet, maar bij partijen voor rechtse mensen gaat het er vaak behoorlijk rommelig aan toe. Haast net zo rommelig als bij de GGD's waar de automatisering voortdurend moeite heeft het aantal besmettingen bij te houden en waar eerst nog medewerkers van callcentra getraind moesten worden voordat met prikken kon worden begonnen. Pijnlijk dat de woordvoerder een dag eerder nog de schuld gaf aan het ontbreken van bijsluiters. Zoiets maakt op mij niet echt een betrouwbare indruk. Belangrijk is het volgens minister Hugo de Jonge niet of wij mensen nu een week eerder of later gaan inenten. Op de grote schaal zal dat wel kloppen, maar de individuele Nederlander die in die week nog het spreekwoordelijke haasje is, denkt er waarschijnlijk toch anders over. En dan hoorde ik tijdens het heen en weer gaan tussen alle meningsvormende programma's ineens iemand de lockdown betitelen als 'ophokplicht'. Alweer iets om even uitbundig te lachen. Gelukkig is de humor nog springlevend. Vroeger werd dat woord alleen gebruikt als het om kippen ging. Nu hoop ik maar dat niemand op het idee komt mijn woonplaats Oisterwijk te gaan ruimen.

Geen prioriteit

Er schuilt kracht in aantallen. Zet vier mensen op een kluitje bij elkaar en de Nederlandse handhaver snelt toe met het bonnenboekje in de hand. Maak er een paar honderd man van en het handhaven van de coronaregels heeft ineens niet langer de hoogste prioriteit. Dat laatste is ambtenarentaal voor wegstippen als de zaak volledig in de soep loopt met alle daaraan verbonden risico's. Als ministers Hugo de Jonge en Ferd Grapperhaus willen voorkomen dat de Haagse wijk Duindorp de nieuwe brandhaard wordt, dan moeten zij zelf maar komen patrouilleren en vertellen dat de bewoners geen gebruik meer mogen maken van hun grondwettelijk demonstratierecht. Dan moeten zij niet gezellig naar Netflix kijken terwijl anderen de kastanjes uit het vuur mogen halen. Burgemeester Jan van Zanen heeft beloofd nog eens te laten onderzoeken wat er tijdens de jaarwisseling precies is gebeurd. Was er nu sprake van een echte demonstratie, of van een ordinair straatfeest onder valse vlag? Als dat laatste door de vingers wordt gezien, dan dienen binnenkort alle organisatoren van evenementen een aanvraag in voor een demonstratie. Ik snap sowieso niet dat die lui al niet op dat idee zijn gekomen. De gelovigen van de Bijbelberg hebben toch het goede voorbeeld gegeven met het misbruiken van de grondrechten. Voor wie nog wat ideeën nodig heeft: ik zie wel brood in een Uitmarkt als protest tegen het ontmantelen van de cultuursector en een Pinkpop tegen het voortdurend bashen van Camiel Eurlings door columnisten die niks beters weten te verzinnen. Zoals burgemeester Jan van Zanen altijd zegt: 'Demonstraties zijn er in allerlei soorten en maten.' Hij kan serieuze artiesten moeilijk verbieden bij een

demonstratie op te treden, als hij dat ‘de Gekke Wappieband’ met potten en pannen wel toestaat.

Vermoedelijk hebben de ambtenaren van burgemeester Jan opdracht gekregen er een uiterst gedegen onderzoek van te maken. Haastige spoed is in zulke gevallen onverstandig. Dat gooit alleen maar olie op het vuur. Het is veel beter de zaak via tijdsverloop behendig onder het tapijt te schuiven. Beter voor de gemeente Den Haag en zeker beter voor burgemeester Jan, die anders weer aan de gemeenteraad moet uitleggen in welke staat van verdwazing hij het een goed idee vond het land over te leveren aan de volgende golf van besmettingen. Hadden de helden van de zorg in zijn ogen nog niet genoeg te doen?

Wat bij mij blijft hangen, is de verklaring van de politiewoordvoerder dat het naleven van de coronaregels geen prioriteit had. Laat ik nu al een jaar denken dat de overheid dat juist wel een zaak van het allerhoogste belang vindt. Het blijkt maar weer dat een mens zich kan vergissen. Wat wel belangrijk genoeg is, zei de woordvoerder niet. Misschien kan burgemeester Jan zijn onderzoek aangrijpen om ook die vraag te beantwoorden.

Dure spulletjes

De jaarlijkse kerstboodschap van onze koning kwam deze keer vanuit de Chinese Zaal van zijn woonpaleis. Dat vind ik nu echte humor. De Chinezen kunnen ons nog zo bestoken met virussen, hun kostbare meubeltjes krijgen zij lekker niet terug. Daar mogen zij alleen naar kijken. Eens geroofd, blijft geroofd. Dat zal ze leren ons naar het leven te staan met hun op een of andere markt in elkaar geflanste enge beestjes. Een staatshoofd met blauw bloed in de aderen kost een vermogen, maar je krijgt er wel een hoop lol voor terug. Zo, dat heb ik weer gezegd. Kunnen zij weer roepen dat het zo gemeen is om grappen te maken over hardwerkende Chinezen die alleen maar proberen het afhaalconcept uit te rollen over de wereld.

Onze koning steekt meteen ook een dikke middelvinger op naar alle Nederlanders, die nog zitten te wachten op een volledige vergoeding van hun door de Belastingdienst toegebrachte schade. Dan kunnen zij zien wat er met hun afgepakte centen is gebeurd. Dat is weer niet zo aardig van de koning. Zij hebben nog wat jaren schuldsanering voor de boeg, maar met het beeld van de Chinese Zaal voor ogen, moet dat lukken. Zeker nu het kabinet heeft beloofd een deel van de schade te vergoeden. Misschien wil de koning met zijn keuze voor de Chinese Zaal aan dat kabinet ook duidelijk maken, dat hij niet van plan is om voor het betalen van die schadevergoeding afstand te doen van zijn luxe leventje.

Persoonlijk heb ik er geen moeite mee dat onze koning mooiere spullen heeft dan ik in huis heb staan. Van harte gun ik hem zijn gouden kooi. Op een bank die niet is weggeslept uit China kan ik ook zitten. Een bijkomend voordeel is dat niemand mij vraagt om vanuit mijn woonkamer het

Nederlandse volk toe te spreken. Verval verkoopt niet en daarom laat ik het maar zo.

Andere gebruikers van sociale media zullen het wel weer ongepast vinden, dat onze koning zo pronkt met zijn dure spulletjes. Nederlanders hebben er traditioneel moeite mee de zon in het water te zien schijnen. Waarom neemt de koning geen voorbeeld aan zijn zich in het zweet graaiende neef. Die weet tenminste dat hij niet ineens moet gaan pronken met een modieuze bril. Onmiddellijk staat de Nederlander dan klaar met wijsheden over apen die maar beter geen gouden ringen kunnen dragen. Even de over het paard getilde voeten weer stevig op de aarde planten. Gewoon blijven doen, want dat is al gek genoeg. De arme Rachel Hazes kreeg er ook al ongenadig van langs, toen zij zich vertoonde met haar tassen vol verworven rijkdom. Zoiets doet iemand niet in deze tijd.

Partijbelang

Eindelijk zijn wij in Nederland ook begonnen met vaccineren. In vergelijking met het buitenland wat aan de late kant, maar dat mag de pret niet drukken. Er zit schot in de zaak en dat is al heel wat. Even was ik bang dat de opgedoken mutatie van het virus voor vertraging zou zorgen, maar gelukkig is Jaap van Dissel niet op het idee gekomen er voor de zekerheid toch eerst nog een onderzoek aan te wijden. Wij staan in de wereld al genoeg voor gek.

De virusontkenners zullen wel weer gaan roepen dat het allemaal complete onzin is. Voor het opzetten van een goede publiekscampagne schijnen zij hulp te krijgen van een Amerikaanse lobbygroep, dus dat zit wel goed. Er hebben zich blijkbaar al echte artsen aangesloten. Artsen die met brandbrieven strooien over de gevolgen van de maatregelen voor onze dierbare samenleving en de aanklachten die prikkende collega's kunnen verwachten. Zelfs Kamerlid Wybren van Hage – toch niet de minste – toont zich een vurig aanhanger van de filosofie uit het Grote Dierenbos. In dat geval moet er wel iets van waar zijn.

Het is niet vreemd dat de uilenpartij aan Wybren heeft gevraagd om eens uit te zoeken hoe het binnen de eigen gelederen is gesteld met het antisemitisme. Gepokt en gemazeld als hij is in het onderzoekswerk, had hij weinig tijd nodig om te melden dat het er prima mee was gesteld. Waarschijnlijk omdat hij, net zoals in het geval van corona, een geheel eigen draai aan de feiten heeft gegeven. Nog even en Wybren wordt officieel aangesteld als partij-ideoloog. Meneer de Uil kan tenslotte niet alles alleen uitzoeken. Er is hulp nodig voor het uitdragen van rare ideeën en dan ben je bij Wybren aan het juiste adres. Als een soort ouderwetse

consigliere waakt hij dan over de zuiverheid van de leer. Precies zoals bij de gerespecteerde ChristenUnie gebeurt door Wouter Beekers, die opriep een samenwerking met de uilenpartij niet uit te sluiten.

Het sterkt mij in de overtuiging dat partij-ideologen eigenlijk toch maar hele enge mensen zijn. Je ziet ze zelden op de voorgrond treden, maar achter de schermen bepalen zij wat er gaat gebeuren. Misschien hebben zij zelfs een eigen groepsapp. Handig om de strategie af te stemmen. Verbazen zou het mij niet, want in de politiek is niks wat het lijkt. Een rondje langs de velden leert mij dat andere partijen al heel lang van dat soort waakhonden hebben. Of het nog zo is, weet ik niet, maar vroeger was bij het CDA een zekere Ab Klink de ideoloog en drukte hij er de samenwerking met Geert Wilders doorheen. Straks blijkt dat hij persoonlijk het groene licht heeft gegeven voor het Brabantse huwelijk met de uilenpartij. Uiteraard alleen vanwege pragmatische redenen. Ab maakt geen buiging naar links en geen buiging naar rechts. Hij waakt alleen over het partijbelang. Succes Wobke!

Rooie Henk

Het hing natuurlijk als een dreigende wolk in de lucht. Niemand kan zeggen echt verbaasd te zijn over het besluit van Lodewijk Asscher de handdoek als lijststrekker voor de Partij van de Arbeid in de politieke ring te gooien. De aanzwellende kritiek op zijn rol in de toeslagenaffaire heeft hem uiteindelijk toch de das omgedaan. Terechte kritiek, want hoewel hij nu heel verontwaardigd uithaalt naar mensen die zijn integriteit in twijfel durven te trekken, is dat juist de houding waarmee ontvangers van een uitkering door zijn wetgeving nog steeds elke dag te maken hebben. Hun integriteit staat al jaren op de tocht. De Partij van de Arbeid is en blijft een partij voor mensen die werken. Uitkeringstrekkers zijn er net zo populair als Britse toeristen. Het feit dat ik Lodewijk als persoon best sympathiek vind, verandert daar niks aan.

Het zal wel zo zijn dat ik mij diep moet schamen, maar het nieuws over het terugtreden raakt mij niet. Ik ben nog bezig om te herstellen. Mijn vertrouwen in de mensheid heeft namelijk een flinke deuk gekregen door een aanval uit andere hoek. Daar loop ik jarenlang reclame te maken voor de zogenaamd naar Zuid-Amerika vertrokken familie Pos, blijken ze gewoon heel comfortabel in Nederland te wonen. Comfortabel genoeg om als weldoeners mee te kunnen doen aan het programma 'Steenrijk, Straatarm'. Je wordt gewoon belazerd waar je bij staat. Ik houd mijn hart vast voor wat mij nog allemaal te wachten staat. Straks blijken Martien Meiland, Marco Borsato en Fred van Leer gezellig een Amsterdams penthouse te delen. Wat zullen zij gelachen hebben bij het lezen van mijn columns.

En de beelden van Henk Krol, die door weer en wind de straat op moet om steunbetuigingen te verzamelen voor zijn nieuwe partij: kan ik die wel geloven, of blijken die ook verzonnen te zijn voor de kijkcijfers. Inmiddels geloof ik niks meer van wat ik voorgeschoteld krijg. Dat komt ervan als je aan mensen gaat hechten.

Alleen het bericht over hoofdconducteurs die in de toekomst niet meer op hun fluitjes hoeven te blazen, komt door de selectie van mijn kritische blik. Niemand kan diep genoeg zinken om te bedenken dat de functie zonder die kerntaak net zo goed kan worden geschrapd en dat de vakbonden daar heel boos over zijn. Zo boos, dat zij moord en brand schreeuwen. Niet dat het de hoofdconducteurs zal helpen, maar dan kan die afgedankte beroepsgroep later in elk geval niet zeggen dat de vakbonden het zomaar lieten gebeuren. Zelfs als iets waar is, draait alles om de juiste beeldvorming.

Misschien moet het allemaal zo zijn. De Partij van de Arbeid moet op zoek naar een nieuwe lijsttrekker en Henk zwerft door de straten in de hoop het dak van zijn huis op tijd te dichten. Een 'match made in heaven' noemen ze dat. In de verte hoor ik iemand op een fluitje blazen. Het is de heraut die de komst van Rooie Henk aankondigt.

Grote Verzoeningdag

Het bestuur van de Protestantse Kerk in Nederland heeft de leden geadviseerd voorlopig niet meer te zingen in de kerk. Nu zal het snel afgelopen zijn, denk ik grimmig bij het vernemen van dat nieuws. Niet met corona, maar wel met de Protestantse Kerk. Het is haar verdiende loon. Dan hadden de protestanten hun kerkgebouwen maar zelf moeten bouwen en niet af moeten pakken van weerloze katholieken. Straks zitten al die dominees te kijken met lege kerken. Niet zingen, geen nieuwe zangertjes en zangeresjes meer om te kneden tot starre letterknechten. Geen nieuwe aanwas voor de partij van Kees van der Staaij. Zou hij in strikt vertrouwen al hebben opgeroepen het dan maar buiten kerkverband op een zingen te zetten? Nood breekt wet.

Het op zichzelf nogal triviale bericht tekent de sfeer van het moment. Een sfeer van wachten op het onvermijdelijke. Wachten op de doorbraak van de Britse variant, op de verlossing van de Amerikanen door het inaugureren van Joe Biden, op het nieuws dat demissionair premier Mark Rutte, uit schaamte voor het feit dat zijn fiscus het zelfs aandurft de compensatie van de slachtoffers in te pikken, alsnog kiest voor politieke euthanasie. Zo diep zijn wij in Nederland al gezonken. De slachtoffers van de toeslagenaffaire krijgen een beetje erkenning, maar voorlopig geen oplossing. De bijstandstrekkingen die zuchten onder het juk van het zware frauderegime, krijgen helemaal niks. Hoogstens de belofte dat een volgend kabinet de zaak nog eens zal bekijken. Het is zuur voor hen die ook nog de pech hebben protestant te zijn. Zij worden dubbel gepakt.

Valt er dan echt geen lichtpuntje te ontdekken? Jawel. Natuurlijk. Geen duisternis is absoluut. Voor de sekswerkers

is dit een tijd met een gouden randje. In hun kerk mogen de protestanten naar hartenlust zingen en Gert-Jan Segers van de ChristenUnie kan zijn geliefde prostitutiewet op zijn buik schrijven. Gestrand in het zicht van de haven zoals Jonas. Even tijd voor wat contemplatie. De kans dat hij straks weer aan de bak mag om Mark Rutte aan een meerderheid te helpen, zal wel niet zo groot zijn.

Misschien duiken er binnenkort zelfs berichten op waarover ik kan lachen. Als groene grassprietjes die zich er zelfs door de ergste catastrofe niet onder laten krijgen. Kees van der Staij heeft bij Israël de overgebleven vaccins losgepeuterd en hij staat met een grote spuit bij de kerkdeur om zijn versie van de communie uit te delen. 'En nu zingen!', zegt hij streng. 'De toekomst van de partij staat op het spel.' Het bestuur van de Protestantse Kerk in Nederland besluit in extase dat de redding door Kees jaarlijks gevierd zal worden: Grote Verzoenzingsdag. Gert-Jan Segers mag ook meedoen, maar alleen als hij eerst belooft nooit meer te proberen het zingen wettelijk aan banden te leggen. Als zoiets geen column waard is, dan weet ik het ook niet meer.